

NOVA GORICA: Božična pesem z igralcem

SNG Nova Gorica Radošem Bolčino

“Kapitalistični svet nas sili, da ne pokažemo ranljivosti”

Konec novembra bo v **novogoriškem gledališču** premiera družinskega muzikala Božična pesem (A Christmas Carol) v režiji Ivane Djilas. Priljubljeno zgodbo je napisal angleški pisatelj Charles Dickens. Radoš Bolčina, igralec, režiser, prejemnik številnih igralskih nagrad, nazadnje nagrade Franceta Bevka, se bo prelevil v Ebenezerja Scroogea, starega in čemernega siskača, ki ne praznuje božiča in se ne veseli praznikov.

Na božično noč ga obiščejo duhovi in kmalu spozna številne napake, ki jih je storil v življenju. Preprosta zgodba, ki jo dopolnjuje deset songov, je Dickensova mojstrovina, saj je vsaka beseda na svojem mestu in ima veliko sporočilnost.

V Božični pesmi boste igrali glavni lik. Kako bi ga opisali?

“Scrooge je simpatičen negativec, ki se je zaprl vase pred krutim svetom. V jedru je dober, a si je zaradi življenjskih razočaranj, vplivov okolja in dednih dejavnikov ustvaril lupino. Občinstvo bo spremljalo njegovo spremembo, saj se bo ta lupina skozi igro luščila.”

Mislim, da se bo večina ljudi prepoznala v njem, kajne?

“Z odrasčanjem pravzaprav vsi dobivamo plasti čebule, da nas ščitijo. Včasih pozabimo na svoje mehko jedro, žal velikokrat tudi v družini.”

Vam je ta lik blizu?

“Da. Vsi bi morali na življenje gledati bolj utopično, ne le skozi materialne dobrine. Če bi tako živeli, bi bilo med nami manj bolezni in drugih žalosti. Ta zgodba je zdravilna za človeškega duha in družbo. Prevečkrat se po udarcih življenja spremenimo v potuhnjene dobrotnike. Življenje nas tako izbrusi, da pred smrtjo končno pohlevno pokleknejo pred univerzumom, nečim večjim. Bojimo se neznanega. Kapitalistični svet nas sili, da ne pokažemo ranljivosti, okolje usmerja ljudi k prevzemanju bolj ali manj neiskrenih navad. Ljudje igrajo, delajo se, da imajo radi tiste, ki vedo, kaj hočejo. Jaz pa imam neresnic in igrice poln kufer.”

Vaša igralska pot obsega več kot devetdeset vlog. Katera predstava se vam je najbolj vtisnila v spomin v zadnjih petih letih?

“V svoji karieri, pravijo, da bogati, sem veliko igral. Zatem pa je nastala črna luknja, doživel sem hudo ustvarjalno krizo, tudi zaradi resnih zdravstvenih težav. Nekako sem se uspel pobrati. Zadnja leta igram manj kot prej, hvalabogmu smo v gledališču dobili precej mladih, prodornih igralcev. A če moram izpostaviti, mi v spominu ostaja Molièrov Tartuffe. Tudi zato, ker mi je bilo nadgrajevanje klasičnih besedil vselej blizu.”

Kdaj ste najbolj zadovoljni z vlogo?

“Ko so drugi zadovoljni z njo. Na žalost sem osvojil neke klišeje ali pa so oni osvojili mene. Tako mi je zelo všeč, ko se pogledam v ogledalo in uzrem novega človeka, spreobrnjenca. Smisel igralca je namreč, da se venomer spreminja in da igra različne vloge, ki morajo prepričati gledalca. Le na ta način igralec, z gledalcem vred, raste.”

Kdaj pa ste najraje igralec?

“Izjemno uživam, ko imam dobro naštu-dirano vlogo povsem pod nadzorom, ko je atmosfera med soigralci in drugimi sodelujočimi tako polna in vznesena, da jo lahko delimo in prenesemo na občinstvo. Občinstva se ne da prevarati; ko bi vedeli, kakšen dober občutek je, ko ljudje v dvorani čutijo kot mi na odru!”

Kaj bi danes svetoval Radoš mlademu Radošu pred tridesetimi leti, ko je vstopal v gledališki svet?

"Opozoril bi ga, naj pazi na svoje zdravje, da ne bo pregorel. Ko sem bil mlad, so mi rekli, naj se gibljem počasi, vendar sem mislil, da mi zavidajo. Toda imeli so prav. Bil sem napolnjen z energijo, a kljub temu sem je imel premalo, ker sem nastopal brez pres-tanka. Poleg tega bi mu svetoval, naj si izbere manj vlog, a bolj kakovostne. S tem ne mislim, da je kakšna vloga več vredna od druge, saj ni velikih in malih vlog, so le veliki in mali igralci, pravim le, da nekatera besedila zelo utrujajo igralčevo meso in dušo. Naučil sem se, da moram vse skupaj vzeti kot službo, čeprav se včasih počutim kot birokrat. A skušam ostati odprt, ne-goističen, dovzeten za različne koncepte. Prav bi tudi bilo, da bi bili igralci v umet-niškem ansamblu vsaj približno enako obre-menjeni. Vsak igralec si želi igrati velike in nosilne vloge, a jih je za vse premalo."

Kakšna je razlika med Radošem na odru in Radošem v resničnem življenju?

"Igram vseskozi, le v krogu družine in prijateljev sem sproščen. Ne, šalim se - ker sem profesionalni dramski igralec in je to moj poklic, se ga trudim spoštljivo in od-govorno opravljati. Najrajši torej igram na odru, zunaj ustanove pa sem čisto navaden slehernik. Saj veste, tisti, ki so na odru smešni, znajo biti zunaj zateženi (smeh). Sem tudi malo spremenljiv kot vreme, pov-sem običajen človek z napakami in težava-mi."

Ko sva že pri tem. Gledalce velikokrat zanima, kaj počnete v zasebnem življenju.

"Predvsem se rad ukvarjam s kolesar-jenjem, seveda zmerno, ker nisem več naj-mlajši. Lik očeta mi predstavlja svojevrsten izziv. Imam dva sinova, gimnazijca Gre-gorja in osnovnošolca Maja. Prvi je špor-trnik, mlajšega pa ob športu zanima tudi gledališče. Nisem prepričan, ali mi je to všeč."

Res? Imate kakšen pomislek?

"Pravijo, da se igralski geni dedujejo. Upam, da to ne drži, če ga zanima, pa mu ne bom preprečeval. Sicer bi mu želel kaj drugega, a naj iskra usode določi njegovo pot. Pri starejšem sinu si želim, da bi bil uspešen športnik in pri tem ne bi pozabil na pomembnost izobrazbe."

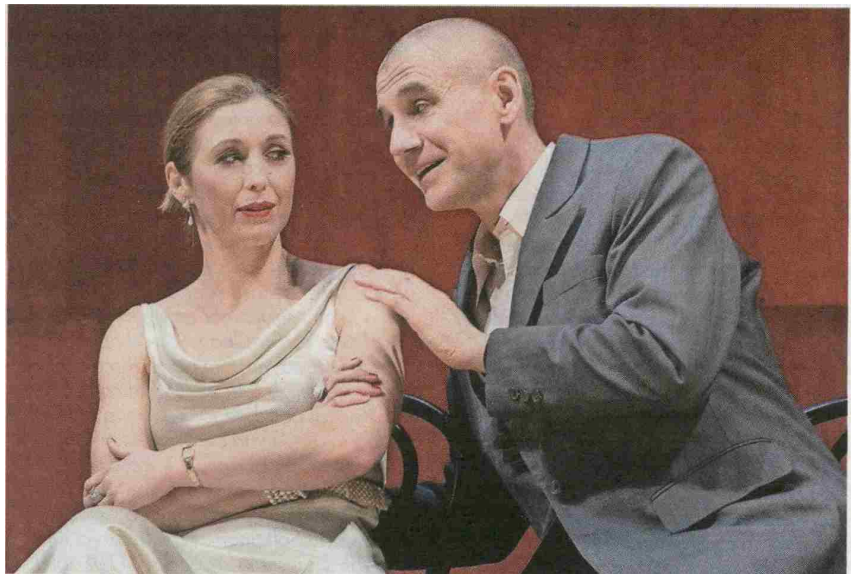
Za konec vas bom vprašala po kakšni misli ali besedah, ki so vam ostale v spo-minu od vaših vlog.

"Nič ne bo."

Ne?

"To je replika iz predstave Čakajoč Go-dota (smeh obeh). Replik je veliko, preveč, da bi se jih spomnil. Morda še ta: 'Kogar vodi Bog, ne rabi luči.' Sam nimam te sreče."

ANIKA VELIŠČEK

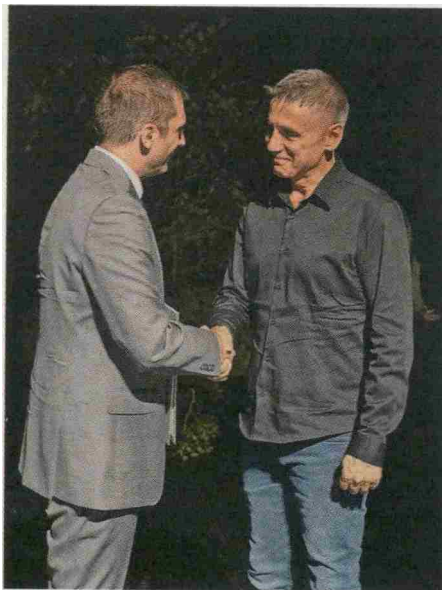

Radoš Bolčina kot Tartuffe in Helena Peršuh kot Elmira v predstavi Tartuffe

Foto: SNG Nova Gorica/Manja Zore

Radoš Bolčina

Župan MONG Klemen Miklavčič je septembra igralcu predal nagrado Franceta Bevka.

Foto: Foto Lado